

Capítol 14

Recapitulació

Puix cal posar precepte sobre precepte, precepte sobre precepte; ratlla sobre ratlla, ratlla sobre ratlla; una mica aquí, i una mica allà. Isaïes

1 Aquest capítol s'ha agafat de la primera edició del llibre
d'ensenyament de l'autora, que rebé els drets de propietat
3 literària l'any 1870. Després de molt maldar i de refinar la seva
comprensió espiritual, l'autora revisà aquest capítol l'any 1875
per a incloure'l dins d'aquest volum. La Ciència Cristiana
6 absoluta amara les afirmacions que s'hi fan, a fi d'elucidar la
metafísica científica.

9 PREGUNTES I RESPOSTES

Pregunta.- Què és Déu?

12 *Resposta.-* Déu és Ment, Esperit, Ànima, Principi, Vida,
Veritat, Amor, incorporis, divins, supremes, infinits.

15 *Pregunta.-* Són sinònims aquests termes?

18 *Resposta.-* Sí, en són. Fan esment d'un Déu absolut.
També volen expressar la naturalesa, l'essència, i la integritat
de la Divinitat. Els atributs de Déu són la justícia, la
misericòrdia, la saviesa, la bonesa, i totes les virtuts positives.

21 *Pregunta.-* Hi ha més d'un Déu o d'un Principi?

Resposta.- No. Només n'hi ha un. El Principi és una amb la
seva idea, i aquest "un" és Déu, l'Ésser omnipotent,

1 omniscient i omnipresent, i el Seu reflex és l'home i l'univers.
3 *Omni* ve de l'adjectiu llatí que vol dir *tot*. Déu, doncs, abraça
6 tot poder o potència, tota ciència o coneixement veritable, tota
presència. Les diverses manifestacions de la Ciència
Cristiana són testimonis de la Ment, mai de la matèria, i tenen
un sol Principi.

Pregunta.- Què són els esperits o les ànimes?

9 *Resposta.-* Segons la creença humana són personalitats
fetes de ment i de matèria, de vida i de mort, de veritat i
12 d'error, de bé i de mal; però, com revela la Ciència Cristiana,
aquestes parelles de termes juxtaposats representen els
contraris que no coexisteixen ni s'assimilen. La Veritat és
15 immortal; l'error és mortal. La Veritat és il·limitada; l'error és
limitat. La Veritat és intel·ligent; l'error és intel·ligent. I encara
més, la Veritat és real, i l'error és irreal. Aquest darrer
18 enunciat expressa el punt que et costarà més d'admetre, ni
que sigui sempre el més cabdal de capir.

El real oposat a l'irreal

El terme *ànimes* o *esperits* és tan fora de lloc com el terme
déus. Ànima o Esperit vol dir Déu i res més. No hi ha cap
21 ànima ni cap esperit finit. Ànima o Esperit vol dir una sola
Ment, i no es pot posar en plural. La mitologia pagana i la
teologia jueva han perpetuat l'error que la intel·ligència,
24 l'ànima, i la vida poden existir a la matèria; i la idolatria i el
ritualisme són el resultat de totes les creences bastides pels
homes. La Ciència del Cristianisme, ventall en mà, ve a
27 destriar el gra de la palla. La Ciència declararà allò que Déu
és realment, i el Cristianisme demostrarà aquesta declaració i
el seu Principi diví, refinant la humanitat i fent-la més bona
30 físicament, moralment i espiritualment.

La humanitat redimida

1 *Pregunta.-* Quines són les exigències de la Ciència de l'Ànima?

3 *Resposta.-* La primera exigència d'aquesta Ciència és, "No tindràs altres déus fora de mi." Aquest *mi* és l'Esperit. Aquest manament vol dir doncs, no tindràs ni vida, ni intel·ligència, ni substància, ni veritat, ni amor, que no siguin espirituals. La segona se li assembla, "Estimaràs el teu germà com a tu mateix." Caldria capir perfectament que tots els homes tenen una sola Ment, un sol Déu i Pare, una sola Vida, una sola Veritat i un sol Amor. La humanitat esdevindrà perfecta en la mesura que aquest fet es manifesti, les guerres s'acabaran, i la veritable germanor de l'home quedarà instituïda. Sense altres déus, sense girar-se vers cap altra ment fora de la Ment perfecta i única que el mena, l'home pur i etern és la semblança de Déu, i té aquesta Ment que hi havia també en Jesu Crist.

Dos manaments cabdals

18 La Ciència revela que l'Esperit, l'Ànima, no és al cos, i que Déu no és dins de l'home, ans és reflectit per l'home. El més gran no pot ser dins del més petit. La creença que el més gran pot ser dins del més petit és un error que fa estralls. Un dels punts cabdals de la Ciència de l'Ànima és que el Principi no és dins la seva idea. L'Esperit, l'Ànima, no és confinat dins de l'home, i no és mai a la matèria. Raonem de manera imperfecta anant de l'efecte vers la causa, quan concloem que la matèria és l'efecte de l'Esperit; el raonament *a priori*, tanmateix, ens demostra que l'existència material és un enigma. L'Esperit ens forneix la veritable idea mental. No podem interpretar l'Esperit, la Ment, de mà de la matèria. La matèria no hi veu, ni hi sent, ni té sensació.

L'Ànima no està confinada dins del cos

30 Raonant de la causa vers l'efecte a la Ciència de la Ment, comencem per la Ment, que ha de ser entesa per mitjà de la idea que l'expressa i que no es pot capir per mitjà del seu oposat, la matèria. Pervenim així a la Veritat, o intel·ligència,

Impecabilitat de la Ment i de l'Ànima

1 que desenvolupa la seva pròpia idea infal.lible i no pot anar
mai de bracet de les il.lusions humanes. Si l'Ànima pequés,
3 seria mortal, puix el pecat és la identitat de la mortalitat
perquè s'occeix a si mateix. Si la Veritat és immortal, l'error ha
de ser, per força mortal, perquè l'error és dissemblant de la
6 Veritat. Puix l'Ànima és immortal, l'Ànima no pot pecar, perquè
el pecat no és la veritat eterna de l'és-ser.

9 *Pregunta.-* Quin és l'enunciat científic de l'és-ser?

Resposta.- No hi ha vida, ni veritat, ni intel.ligència, ni
substància a la matèria. Tot és la Ment infinita i la seva infinita
12 manifestació, puix Déu ho és Tot-en-tot. L'Esperit és la Veritat
immortal; la matèria és l'error mortal. L'Esperit és real i etern;
la matèria és irreal i temporal. L'Esperit és Déu, i l'home n'és
15 la imatge i semblança. L'home, doncs, no és material; és
espiritual.

18 *Pregunta.-* Què és la substància?

Resposta.- La substància és allò que és etern i incapaç de
discordança i de descomposició. La Veritat, la Vida i l'Amor
21 són substància, en el sentit que les Escrip-tures em-pren
aquest mot a l'epístola als Hebreus. "La substància de les
coses que esperem, l'evidència de les coses que no veiem."
24 L'Esperit, el sinònim de la Ment, de l'Ànima, o Déu, és l'única
substància veritable. L'univers espiritual, encloent-hi l'home
individual, és una idea complexa, que reflecteix la divina
27 substància de l'Esperit.

Sinònims espirituals

Pregunta.- Què és la Vida?

30 *Resposta.-* La Vida és el Principi, la Ment, l'Ànima, l'Esperit
divins. La Vida no té començament ni final. L'eternitat, no pas
el temps, expressa el pensament de la Vida, i el temps no és
33 part de l'eternitat. Un s'acaba en la mesura que l'altre és
reconegut. El temps és finit. L'eternitat és per sempre infinita.

Eternitat de la Vida

1 La Vida no és a la matèria ni de la matèria. l'Esperit, que
enclou dins seu tota substància i és la Vida eterna, no en sap
3 res del què anomenem matèria. La matèria és un concepte
humà. La Vida és la Ment divina. La Vida no està limitada. La
Vida no en sap res de la mort i de la finit. Si la Vida mai
6 hagués tingut un començament, també hauria de tenir un
final.

9 *Pregunta.-* Què és la intel·ligència?

Resposta.- La intel·ligència és l'omnisciència,
l'omnipresència, i l'omnipotència. És la qualitat primordial i
12 eterna de la Ment infinita, del Principi triunitari, -Vida, Veritat i
Amor-, anomenat Déu.

15 *Pregunta.-* Què és la Ment?

Resposta.- La Ment és Déu. L'exterminador de l'error és la
gran veritat que Déu, el bé, és *l'única* Ment, i que el contrari
18 suposat de la Ment infinita -anomenat *diable* o mal- no és ni la
Ment ni la Veritat, ans l'error, sense intel·ligència ni realitat.
Només hi pot haver una Ment perquè només hi ha un Déu; i si
21 els mortals no reclamessin cap altra Ment, ni n'acceptessin
cap d'altra, el pecat seria desconegut. Només podem tenir
una Ment, si és infinita. Soterrem el sentit d'infinitat, quan
24 admetem que, ni que Déu sigui infinit, el mal hi té un lloc dins
d'aquesta infinitat, puix el mal no hi pot tenir cap lloc allà on
Déu omple tot l'espai.

27 Perdem l'alt sentit de l'omnipotència, quan havent admés
que Déu, o el bé, és omnipresent i té tot el poder, encara ens
creiem que hi ha un altre poder anomenat *mal*. Aquesta
30 creença que hi ha més d'una ment és tan àvola per la teologia
divina com en són l'antiga mitologia i la idolatria pagana. Amb

El veritable sentit de la infinitat

L'únic governant

1 un mateix Pare, Déu, tots els membres de la família humana
serien germans; i amb una mateixa Ment, Déu, el bé, la
3 fraternitat dels homes, seria afaïçonada per l'Amor i la Veritat,
i gaudiria de la unitat del Principi i del poder espiritual que són
el moll de l'os de la Ciència divina. L'afigurada existència de
6 més d'una ment fóu l'error bàsic de la idolatria. Aquest error
implicà la pèrdua del poder espiritual, la pèrdua de la
presència espiritual de la Vida en tant que Veritat infinita
9 sense dissemblant, i la pèrdua de l'Amor en tant que realitat
sempre present i universal.

La Ciència divina explica l'enunciat abstracte que hi ha una
12 sola Ment per aquesta proposició palesa en si mateixa: Si
Déu, el bé, és real, aleshores, el mal, la dissemblança de
Déu, és irreal. I el mal només pot semblar real si hom pren per
15 real allò que és irreal. Els fills de Déu només tenen una Ment.
Com pot el bé esdevenir mal, si Déu, la Ment de l'home no
peca mai? Al principi el raser de perfecció era Déu i l'home.
18 Ha rebaixat Déu el Seu raser i ha caigut l'home del seu estat
de gràcia?

Déu és el creador de l'home i, puix el Principi diví de l'home
21 roman perfecte, el reflex o idea divina, roman perfecte.
L'home és l'expressió de l'ésser Diví. Si hi ha hagut mai un
moment que l'home no hagi expressat la perfecció divina,
24 aleshores hi ha hagut un moment que l'home no ha expressat
Déu, i un moment, doncs, que la Deïtat ha estat inexpressada,
o sigui, sense entitat. Si l'home ha perdut la seva perfecció,
27 aleshores ha perdut el seu Principi perfecte, la Ment divina. Si
l'home mai ha existit sense aquest Principi perfecte o Ment
perfecta, aleshores la seva existència és un mite.

30 La relació de Déu i l'home, del Principi diví i la seva idea,

Raser diví de perfecció

Relació indestructible

1 és indestructible, a la Ciència; i la Ciència no en sap res de
cap marrada de l'harmonia ni de cap retorn a l'harmonia, ans
3 afirma que l'ordre diví o llei espiritual, on Déu i tot el què ha
creat és perfecte i etern, ha restat immutable tota la seva
eterna història.

6 La dissemblança de la Veritat, -anomenat *error*-, l'oposat
de la Ciència, i allò que els hi sembla evident als cinc sentits
corporals, no ens forneix cap indicació dels grans fets de
9 l'ésser, de la mateixa manera que aquests pretesos sentits no
copen cap senyal del moviment de la terra ni de la ciència
astronòmica, i tanmateix accepten les teories de l'astronomia
12 basades sobre l'autoritat de la ciència natural.

Els fets de la Ciència divina s'haurien d'admetre, -ni que la
seva evidència no sigui recolzada pel mal, la matèria, ni el
15 senti material, -perquè el fet que Déu i l'home coexisteixen és
recolzat del tot pel sentit espiritual. L'home és, i sempre ha
estat, el reflex de Déu. Déu és infinit, i per tant sempre
18 present, i no hi ha cap altre poder ni cap altre presència.
L'espiritualitat de l'univers és, doncs, l'únic fet de la creació.
"Reconeguem que Déu és veritat, i l'home (material) un
21 mentider."

Evidències celestials

Pregunta.- Li fan cap bé a l'home els credos i les doctrines?

24 *Resposta*.- L'autora, a la seva primera joventut, acceptà
una creença religiosa ortodoxa i maldà de ser-hi fidel fins que
no copsà els primers besllums del què revela Déu com una
27 realitat més enllà del sentit mortal. Aquesta visió blasrà les
creences humanes i forní el sentit espiritual, expressat per la
Ciència, de tot el que ve de la Ment divina. Des d'aleshores el
30 seu credo suprem ha estat la Ciència divina, que, posada a
l'abast de l'enteniment humà, ha anomenat Ciència Cristiana.

La prova de l'experiència

1 Aquesta Ciència li ensenya a l'home que Déu és l'única Vida, i
que aquesta Vida és la Veritat i l'Amor; que Déu ha de ser
3 capit, adorat i demostrat; que la Veritat divina foragita l'error
suposat i guareix el malalt.

El camí que mena a la Ciència Cristiana és dret i estret.
6 Déu ha marcat la Ciència amb el Seu segell, fent-la anar de
bracet de tot el que és real i només d'allò que és harmoniós i
etern. La malaltia, el pecat i la mort, éssent inharmònics, no
9 vénen de Déu ni són governats per Déu. La llei de Déu, ben
entesa, els destrueix. Jesús forní les proves de totes aquestes
declaracions.

La llei de Déu destrueix el mal

12 *Pregunta.-* Què és l'error?

Resposta.- L'error és el supòsit que el patiment i el plaer,
15 que la intel·ligència, la substància, i la vida existeixen a la
matèria. L'error no és ni Ment ni una facultat de la Ment.
L'error és l'antinòmia de la Veritat. L'error és una creença
18 sense comprensió. L'error és irreal perquè no és veritat. És
allò que sembla ser, però no és. Si l'error fos veritat, la seva
veritat seria un error, i tindríem un disbarat evident en si
21 mateix —o sigui, *una veritat errònia*. I així ens aniríem
allunyant del raser de la Veritat.

Materialitat evanescent

24 *Pregunta.-* No hi ha pecat?

Resposta.- Tota la realitat és Déu i la Seva creació,
harmoniosa i eterna. El que Déu ha creat és bo, i Ell ha fet tot
27 el què és fet. L'única realitat del pecat, de la malaltia o de la
mort, doncs, és el fet terrible que les irrealitats li semblen reals
a la creença humana errònia fins que Déu no els hi lleva la
30 careta. No són veritat perquè no són de Déu. A la Ciència
Cristiana hi aprenem que tota inharmonia de la ment o del cos

Irrealitats que semblen reals

1 mortal és il·lusòria, sense realitat ni identitat, ni que sembli real i idèntica.

3 La Ciència de la Ment destrueix tot el mal. La Veritat, Déu, no és l'autor de l'error. El pecat, la malaltia i la mort han de ser classificats com efectes de l'error. El Crist ha vingut a abolir la
6 creença del pecat. El Déu-Principi és omnipresent i omnipotent. Déu és a tot arreu i res tret d'Ell té presència ni poder. El Crist és la Veritat ideal que ve a guarir la malaltia i el
9 pecat de mà de la Ciència Cristiana, i li atribueix a Déu tot el poder. Jesús és el nom de l'home que més que cap altre home, ha presentat el Crist, la veritable idea de Déu, tot
12 guarint el malalt i el pecador i destruint el poder de la mort. Jesús és l'home humà, i el Crist és la idea divina; D'aquí la dualitat de Jesús, el Crist.

El Crist, La Veritat ideal

15 En un segle de despotisme eclesiàstic, Jesús introduí els ensenyaments i la pràctica del Cristianisme, fornint la prova de la veritat i de l'amor del Cristianisme; però per arribar a
18 seguir el seu exemple i verificar-ne la Ciència infal·lible segons la regla de Jesús, guarint el pecat, la malaltia i la mort, cal capir més bé que Déu és el Principi diví, l'Amor, més que
21 no pas una personalitat o l'home Jesús.

Jesús no és Déu

24 Jesús confirmà per la demostració tot el què digué, donant així una importància més gran a les seves obres que a les seves paraules. Demostrava el que ensenyava. Aquesta és la Ciència del Cristianisme. Jesús *demostrà* que el Principi que guareix el malalt i foragita l'error, és diví. Tanmateix, poca
27 gent, tret dels seus deixebles, capiren gens ni mica els seus ensenyaments i les seves proves esclatants, -és a dir, que la

Jesús, no és entès

1 Vida, la Veritat, i l'Amor (el Principi d'aquesta Ciència no reconeguda) destrueixen tot l'error, el mal, la malaltia i la mort.

3 L'acolliment que se li féu a la Veritat a les primeries de l'era Cristiana és repeteix avui. El qui introdueixi la Ciència del Cristianisme serà escarnit i flagel·lat amb fuets més punyents
6 que els que nafren la carn. Per l'època ignorant on es manifesta per primer cop, la Ciència sembla un error, -per això és malentesa i maltractada. Les meravelles Cristianes (i
9 *meravella* és el sentit planer del mot grec que és traduït per *miracle* al Nou Testament) seran mal enteses i mal emprades per molta gent, fins que no se n'entengui el seu Principi
12 gloriós.

Si el pecat, la malaltia i la mort són tan reals com la Vida, la Veritat i l'Amor, aleshores han de venir de la mateixa deu; la
15 Deïtat n'ha de ser l'autora. Jesús vingué a destruir el pecat, la malaltia i la mort; i tanmateix les Escripures afirmen, "No he vingut a destruir, ans a portar a la plenitud." Ens podem
18 creure, doncs, que els mals a la destrucció dels quals Jesús hi consagrà tota la seva vida, siguin reals o fills de la voluntat divina?

21 Malgrat la influència santificadora que exerceix la Veritat en destruir l'error, l'error ha de ser encara immortal? La Veritat serva sa i estalvi tot el que és veritable. Si el mal és real, ha
24 de ser la Veritat que l'hi fa; però és l'error, no pas la Veritat, l'autor de tot allò que és irreal, i l'irreal es fon, mentre que tot allò que és real és etern. L'apòstol diu que la missió del Crist
27 és "destruir les obres del diable." La Veritat destrueix la falsia i l'error, puix la llum i les tenebres no poden sojornar plegades. La llum espargeix les tenebres i les Escripures declaren que

Els miracles, rebutjats

Sadollament diví

La Veritat destrueix la falsia

1 "aquí no hi ha nit." Per la Veritat no hi ha error, -tot és Veritat.
Per l'Esperit infinit no hi ha matèria, -tot és Esperit, el Principi
3 diví i la seva idea.

Pregunta.- Què és l'home?

6 *Resposta.-* L'home no és pas matèria; no està fet de
cervell, d'ossos, de sang, i d'altres elements materials. Les
Escriptures ens diuen que l'home és fet a la imatge i a la
9 semblança de Déu. La matèria no és pas aquesta semblança.
La semblança de l'Esperit no pot ser tan dissemblant de
l'Esperit. L'home és espiritual i perfecte, i perquè és espiritual i
12 perfecte, així ha de ser entès a la Ciència Cristiana. L'home
és idea, la imatge de l'Amor; no és físic. És la idea complexa
de Déu, encloent totes les idees justes; el terme genèric de tot
15 el que reflecteix la imatge i la semblança de Déu; la identitat
conscient de l'ésser tal com és revelada a la Ciència, on
l'home és el reflex de Déu, o Ment, i, és doncs, etern; és el qui
18 no té una ment separada de Déu; el qui no té ni una sola
qualitat que no es derivi de la Deïtat; el qui no posseeix ni
vida, ni intel·ligència, ni cap poder creador que li sigui propi,
21 ans reflecteix espiritualment tot el que pertany al seu Creador.

Els factors carnals són irreal

I Déu digué: "Fem l'home a la nostra imatge, a la nostra
semblança; i que tingui domini sobre els estols de la mar; i
24 sobre els estols del cel, i sobre tot el bestiar i sobre tota la
terra, i sobre totes les bestioles que s'arrosseguen per la
terra."

27 L'home és incapaç de pecar, d'estar malalt i de morir.
L'home real no es pot allunyar de la santedat; ni Déu, de qui
l'home n'emana, no pot engendrar la capacitat o la llibertat de

**L'home no ha perdut la
innocència**

1 pecar. Un pecador mortal no és pas l'home de Déu. Els
mortals són els contrafàims dels immortals. Són els fills del
3 maligne, o de l'unic mal, que declara que l'home comença a la
pols o com un embrió material. A la Ciència Divina, Déu i
l'home real són inseparables, el Principi diví i la idea divina.

6 L'error empès fins al seu límit final, es destrueix a si mateix.
L'error no clamarà més que l'ànima és al cos, que la vida i la
intel·ligència són a la matèria i que aquesta matèria és l'home.
9 Déu és el Principi de l'home, i l'home és la idea de Déu.
L'home, doncs, no és mortal ni material. Els mortals
desapareixeran, i els immortals, o fills de Déu, es faran
12 visibles com les veritats eternes i úniques de l'home. Els
mortals no són fills de Déu que han caigut del seu estat de
gràcia. No han gaudit mai d'un estat de l'ésser perfecte, que
15 els hi pugui ser rescabalat. Des del principi de la història
mortal foren "concebuts en pecat i infantats a la iniquitat." La
mortalitat és finalment engolida dins de la immortalitat. El
18 pecat, la malaltia i la mort han de desaparèixer per a fer lloc
als fets que pertanyen a l'home immortal.

Aprèn això, Oh, home mortal, i cerca de tot cor l'estat
21 espiritual de l'home, que és fora de tota identitat material. Fes
memòria què en diuen les Escriptures de l'home mortal: "Els
dies de l'home són com l'herba: floreix com les flors dels
24 prats; quan el vent hi bufa, es desfan, i el lloc on era en perd
la memòria."

Tot parlant dels fills de Déu, no pas dels fills de l'home,
27 Jesús digué, "El regne de Déu és dins vostre!" o sigui, la
Veritat i l'Amor regnen dins de l'home real, demostrant que
l'home a la imatge de Déu no ha caigut mai del seu estat de
30 gràcia, i és etern. Jesús a la Ciència hi vegé l'home perfecte,

Els mortals no són immortals

Identitat imperible

El regne interior

1 que se li féu visible allà on els mortals hi veuen un mortal
pecador. En aquest home perfecte, el Salvador hi vegé la
3 semblança mateixa de Déu, i aquesta visió justa de l'home
guarí els malalts. Jesús ensenyà així que el Regne de Déu és
intacte, universal, i que l'home és pur i sant. L'home no és un
6 habitacle material per l'ànima; ell mateix és espiritual.
L'Ànima, éssent l'Esperit, no es troba en res imperfecte o
material.

9 Tot el que és material és mortal. Pels cinc sentits corporals,
l'home sembla matèria i ment alhora; però la Ciència Cristiana
revela que l'home és la idea de Déu, i declara que els sentits
12 corporals són il·lusions mortals i errònies. La Ciència divina
ens ensenya que és impossible que un cos material, ni que
estigui relligat amb el nivell més refinat de la matèria, mal
15 anomenat ment, sigui l'home, l'home genuí i perfecte, la idea
immortal de l'ésser, indestructible i eterna. Si fos altrament,
l'home seria anorreat.

18 *Pregunta.-* Què són el cos i l'ànima?

Resposta.- La identitat és el reflex de l'Esperit, el reflex
21 manifestat en formes múltiples i variades del Principi vivent,
l'Amor. L'Ànima és la substància, la Vida i la intel·ligència de
l'home, que està individualitzada, però no a la matèria.
24 L'Ànima no pot reflectir res que no arribi al raser de l'Esperit.

L'home és l'expressió de l'Ànima. Els indis copsaren
besllums de la realitat fonamental, quan anomenaren un cert
27 bonic llac "la riulla del Gran Esperit." Separat de l'home, que
expressa l'Ànima, l'Esperit no seria una entitat; l'home,
divorciat de l'Esperit, perdria la seva entitat. Però, no hi ha, no

**El cos material no ha estat mai
la idea de Déu**

Reflex de l'Esperit

**L'home és inseparable de
l'Esperit**

1 hi pot haver, aquesta separació, puix l'home coexisteix amb Déu.

3 Quina prova de l'Ànima i de la immortalitat hi trobes a la mortalitat? Fins i tot segons els ensenyaments de la Ciència natural, l'home no ha vist mai l'Esperit o l'Ànima sortint ni entrant de cap cos. Sobre què es basa, doncs, la teoria que l'esperit fa estada al cos, si no és sobre la pretensió de la creença mortal? Què en pensaríem de l'afirmació que una casa és habitada per una mena determinada de persones, si ningú no n'hagués vist a entrar ni a sortir mai cap, i no es poguessin veure ni per les finestres? Qui hi pot veure una ànima dins del cos?

Un domicili buit

15 *Pregunta.-* El cervell pensa, són sensibles els nervis, i hi ha intel·ligència a la matèria?

18 *Resposta.-* No, no si Déu és veritat i l'home mortal un mentider. L'asserció que hi pot haver patiment o plaer a la matèria és errònia. El cos més harmoniós és el que aconsegueix les funcions naturals de la manera més imperceptible. Com pot la intel·ligència fer estada a la matèria, si la matèria no és intel·ligent i els lòbuls del cervell no poden pensar? La matèria no pot fer les funcions de la Ment. L'error diu, "Sóc l'home;" però aquesta creença és mortal i lluny de la realitat. Des del començament fins al final, tot allò que és mortal és fet de creences humanes materials, i de res més. Només és real allò que reflecteix Déu. St Pau digué, "Però quan li va plaure a Déu, que m'havia posat a part des del ventre de ma mare, i em cridà per la Seva gràcia, ... no em vaig conxorxar amb la carn ni amb la sang."

Funcions harmonioses

30 L'expressió *Home mortal* és realment contradictòria, puix l'home no és mortal, i de fet, "no en pot ser mai;" l'home és

Drets de naixement immortals

Suposada identitat de de la matèria

Caos i tenebres

Reflexió espiritual

1 immortal. Si l'infant és el fruit dels sentits físics i no de l'Ànima,
l'infant ha de tenir un origen material i no pas espiritual.
3 Aleshores, amb quin dret una mare podria pronunciar
aquestes joioses paraules de les Escripures, "He tingut un noi
del Senyor?" Ans al contrari, si hi ha res que vingui del
6 Senyor, no pot ser mortal ni material; ha de ser immortal i
espiritual.

La matèria no és ni autoexistent ni el producte de l'Esperit.
9 Una imatge del pensament mortal reflectida a la retina és tot
el que l'ull contempla. La matèria no hi pot veure, ni sentir, ni
escoltar, ni tastar, ni flairar. No es coneix a si mateixa, -no es
12 pot tocar, ni veure's ni entendre's a si mateixa. Feu fora
aquest pretès enteniment mortal, que constitueix la suposada
identitat de la matèria, i la matèria no podrà prendre esment
15 de la matèria. Això que anomenem mort, hi pot veure, sentir,
escoltar o fer servir cap dels cinc sentits físics?

"Al principi Déu creà el cel i la terra. La terra era caòtica i
18 desolada; i les tenebres planaven sobre les aigües." (Gen 1:
1, 2.) A la vasta eternitat, a la Ciència i a la Veritat de l'Ésser,
els únics fets són l'Esperit i les seves creacions innumbrables.
21 Les tenebres i el caos són els oposats imaginaris de la llum,
de la comprensió, i de l'harmonia eterna, i són els elements
del no res.

24 Admetem que el negre no és un color, perquè no reflecteix
cap freqüència lumínica. Al mal li hauríem de negar també
tota identitat o poder, perquè no té cap tonalitat divina. Pau
27 diu: "D'ençà de la creació del món, les perfeccions invisibles
de Déu s'han fet ben visibles a la intel·ligència a través de les
coses creades." (Romans 1:20) Quan la substància de

1 l'Esperit es fa visible a la Ciència, el no res de la matèria és reconegut. Allà on hi ha l'Esperit de Déu, i no hi ha enlloc on
3 l'Esperit de Déu no hi sigui, el mal esdevé no res -l'oposat del què és l'Esperit. Si no hi ha reflex espiritual, només hi resten les tenebres del buit, sense ni un traç de les tonalitats
6 celestials.

Els nervis són un element de la creença que hi ha sensació a la matèria, quan de fet, la matèria no té sensació. La consciència, com l'acció, és regida per la Ment, -és en Déu, l'origen i el governador de tot el que la Ciència revela. El sentit material té el seu reialme fora de la Ciència, a l'irreal. L'acció harmoniosa ve de l'Esperit, Déu. La discordança no té Principi; la seva acció és erronia i pressuposa que l'home existeix a la matèria. La discordança, de la matèria en voldria fer tant la causa com l'efecte de la intel·ligència, o Ànima, mirant així de separar la Ment de Déu.

L'home no és Déu, i Déu no és l'home. I repetim-ho, Déu, o el bé, no ha fet mai un home que pugui pecar. És el contrari del bé -o sigui, el mal- allò que sembla haver fet els homes capaços de fer el mal. D'això se'n segueix que el mal és només il·lusori, i no té cap base real. El mal és una creença falsa. Déu no n'és pas l'autor. El suposat pare del mal és una mentida.

La Bíblia declara: "Totes les coses han estat fetes per Déu, (la Paraula divina), i res del que ha estat fet, no ha estat fet sense Ell." Aquesta és la veritat eterna de la Ciència divina. Si entenguéssim que el pecat, la malaltia i la mort no són res, es fondrien. De la mateixa manera que la bogor es fon amb el sol, també el mal s'esvairia davant de la realitat del bé. L'un

L'harmonia ve de l'Esperit

El mal és inexistent

Bogor i no res

1 amaga per força l'altre. Que n'és de cabdal, doncs, de triar el
bé com la realitat! L'home és tributari de Déu, de l'Esperit, i de
3 res més. L'ésser diví és infinitat, llibertat, harmonia i
benaurança il·limitades. “Allà on hi ha l'Esperit del Senyor, hi
ha llibertat.” Igual que els grans sacerdots de l'antigor, l'home
6 és lliure d'entrar dins “del Sant dels Sants,” -el reialme de
Déu.

El sentit material no ajuda mai els mortals a entendre
9 l'Esperit, Déu. L'home només pot capir i estimar la Deïtat de
mà del sentit espiritual. Les diverses interpretacions
contradictòries que els sentits materials fan de la Ciència de la
12 Ment no canvien la Veritat invisible, que roman intacta per
sempre. El fruit interdit del coneixement, contra el qual la
saviesa posa l'home a l'aguait, és el testimoni de l'error,
15 declarant que l'existència és a mercè de la mort, i que el bé i
el mal es poden barrejar. Aquesta és la interpretació que fan
les Escripures d'aquest “arbre del coneixement del bé i del
18 mal,” -d'aquest lluc de la creença material, del que se'ns diu:
“El dia que en mengis, certament moriràs.” Les hipòtesis
humanes primer donen per bona la realitat de la malaltia, del
21 pecat i de la mort, i tot seguit, la inevitabilitat d'aquest mals
perquè n'han admès la realitat. Aquests veredictes humans
són la causa de tota discordança.

24 Si l'Ànima pecca, ha de ser mortal. El pecat porta dins seu
les llavors de l'autodestrucció. No es pot servir a si mateix. Si
el pecat té cap recolzament, li ha de venir de Déu, i això és
27 impossible, perquè la Veritat no pot apuntalar l'error. L'Ànima
és el Principi diví de l'home i no pecca mai, -per això és
immortal. A la Ciència hi aprenem que és el sentit material, i
30 no pas l'Ànima, que pecca; i hom s'adonarà que és el sentit del
pecat que es perd, i no una ànima pecadora. En llegir les
Escripures, bescanviar el mot *ànima* pel mot *sentit*, ens en

El fruit interdit

Sentit i Ànima pura

1 dona, a la majoria dels casos, el significat exacte.

3 El pensament humà ha adulterat el sentit del mot ànima
per la hipòtesis que l'ànima és una intel·ligència alhora bona i
dolenta, fent estada a la matèria. Hom pot trobar sempre el
6 sentit exacte del mot ànima, bescanviant-lo pel mot *Déu*, quan
el sentit Deïfic és l'exigit. Als altres casos, empra el mot *sentit*,
i en tindràs el significat científic. El mot Ànima, tal com es fa
servir a la Ciència Cristiana, és justament el sinònim d'Esperit
9 o Déu; però fora de la Ciència, l'ànima és idèntica que el
sentit, la sensació material.

Definició del mot Ànima

12 *Pregunta.*- És important de capir aquestes explicacions per
a guarir el malalt?

15 *Resposta.*- I tant, puix el Crist és “el camí” i la veritat
foragitant tot l'error. Jesús deia que era “El Fill de l'home,”
però no el fill de Josep. Puix la dona és una espècie del
gènere humà, Jesús fóu literalment el Fill de l'Home. Jesús
18 fóu el concepte humà més refinat de l'home perfecte. Fóu
inseparable del Crist, el Messies, -la idea divina de Déu, fora
de la carn. Això el féu bo de demostrar el seu domini sobre la
21 matèria. Els àngels anunciaren als Savis de l'antigor aquesta
aparició dual, i els àngels la xiuxiuegen fluixet, per la fe, als
cors afamats de tots els temps.

Filiació de Jesús

24 La malaltia és part de l'error que la Veritat fa fora. L'error no
pot foragitar l'error. La Ciència Cristiana és la llei de la Veritat,
que guareix els malalts sobre la base de la Ment única o Déu.

27 No pot guarir de cap altra manera, puix l'anomenada ment
mortal no és un guaridor, ans genera la creença de la malaltia.

La malaltia, errònia

1 Aquí s'hi planteja aquesta qüestió, com guareixen els
3 medicaments, la higiene i el magnetisme animal? Podem
afirmar que no guareixen, només apaivaguen temporalment el
patiment, bescanviant una malaltia per una altra. Classifiquem
la malaltia d'error, que res fora de la Veritat, la Ment, no pot
6 guarir, i aquesta Ment ha de ser divina i no humana. La Ment
sobrepuja tot altre poder, i finalment agafarà el lloc de tots els
altres mitjans de guariment. Per a guarir de mà de la Ciència,
9 no en pots ignorar les exigències morals i espirituals, ni
desobeir-les. La ignorància moral o el pecat afecten la teva
demostració, i no la deixen arribar al raser de la Ciència
12 Cristiana.

**El veritable guariment,
trascendent**

Després de la seva descoberta sagrada, l'autora aposà el
nom de "Ciència" al Cristianisme, el nom d'"error" al sentit
15 corporal, i el nom de "substància" a la Ment. La Ciència ha
cradat el món a escatir aquest tema i la seva demostració, una
demostració que guareix el malalt, destrueix l'error i revela
18 l'harmonia universal. Als antics profetes, que eren Científics
Cristians per naturalesa, i a Jesús, el Crist, Déu els hi revelà
certament l'esperit de la Ciència Cristiana, si no els n'hi arribà
21 a revelar la lletra absoluta.

Termes adoptats per l'autora

Aquesta Ciència de la Ment ha trobat oposició perquè
sembla deshonorar les escoles científiques tradicionals, que
24 se les heuen només amb les observacions materials; però si
un sistema, sigui el que sigui, honora Déu, hauria de trobar el
recolzament, no pas l'oposició, de tots els pensadors. I la
27 Ciència Cristiana honora Déu com no l'honora cap altra teoria,
i ho fa seguint els Seus decrets, fent moltes obres
meravelloses mercès al nom i a la naturalesa divina. Cadascú
30 ha de fer la seva missió sense empegueïment ni dissimulació,
puix per a estar ben feta, la tasca s'ha de fer sense egoisme.

La Ciència és la via

1 El Cristianisme no quedarà fonamentat mai sobre un Principi
diví, i reconegut així infal.lible, fins que no se n'assoleixi la
3 Ciència absoluta. Quan això s'acompleixi ni l'urc, ni el
prejudici, ni el fanatisme, ni l'enveja no podran emportar-se'n
els fonaments, puix el Cristianisme s'haurà bastit sobre la
6 roca, el Crist.

9 *Pregunta.-* La Ciència Cristiana, o el guariment metafísic va
de bracé de la medicació, la higiene material, el mesmerisme,
l'hipnotisme, la teosofia o l'espiritualisme?

12 *Resposta.-* No, no hi va. A la Ciència divina, les suposades
lleis de la matèria es donen a la llei de la Ment. Tot el que hom
anomena ciència natural i lleis materials són els estats
objectius de la ment mortal. L'univers físic expressa els
15 pensaments conscients i inconscients dels mortals. La força
física i la ment mortal són una mateixa cosa. Els medicaments
i la higiene s'oposen a la supremacia de la Ment divina. Els
18 medicaments i la matèria inert són inconscients, sense ment.
Alguns resultats, que aparentment es deriven dels
medicaments, els produeixen, de fet, la fe que hom hi té i que
21 l'educació inculca a la falsa consciència humana.

Mètodes mancats d'intel.ligència

24 El mesmerisme és una il.lusió mortal i material. El
magnetisme animal és l'acció voluntària o involuntària de tota
mena d'error; és l'antípoda humana de la Ciència divina. La
Ciència ha de triomfar sobre el sentit material, i la Veritat
sobre l'error, posant així punt i final a les hipòtesis de totes les
27 teories i pràctiques errònies.

El magnetisme animal és l'error

30 *Pregunta.-* La materialitat és concomitant de l'espiritualitat?
i és el sentit material una fase preliminar imprescindible per a
capir i expressar l'Esperit?

1 *Resposta.*- Si cal l'error per a definir o revelar la Veritat, la
resposta és sí; però no pas altrament. La locució *sentit*
3 *material* és desenraonada, puix la matèria no té sensació. La
Ciència declara que és la Ment, no pas la matèria, que hi veu,
escolta, hi sent, i parla. Tot el que contradiu aquesta asserció
6 és el sentit fals que sempre lliura els mortals a la malaltia, al
pecat i a la mort. Si allò que és maligne i sense
importantància es manifesta per a desaparèixer tot seguit per
9 culpa de la seva iniquitat o inutilitat, aleshores aquestes vistes
efímeres de l'error haurien de ser obliterades per la Veritat.
Per què hem de malparlar de la Ciència Cristiana pel fet
12 d'ensenyar als mortals a fer cada cop més irreal el pecat, la
malaltia i la mort?

L'error és només efímer

15 Emergeix gentilment de la matèria vers l'Esperit. Que no et
passi pel cap de fer la traveta a l'espiritualització final de tota
cosa, ans entra naturalment a l'Esperit tot refinant la teva salut
i la teva moral, i que això sigui el resultat del teu creixement
18 espiritual. No és la mort, ans capir la Vida, allò què fa l'home
immortal. La creença que la vida pot ser a la matèria o l'ànima
al cos, o que l'home ve de la pols o d'un òvul, és el resultat de
21 l'error mortal que el Crist, la Veritat, destrueix, acomplint la llei
espiritual de l'ésser, segons la qual l'home és perfecte, com el
"Pare del cel és perfecte." Si el pensament renuncia al seu
24 imperi i es dona a d'altres poders, no pot projectar sobre el
cos les seves belles imatges, ans les esborra i hi dibuixa els
agents forans, anomenats malaltia i pecat.

Transferències Científiques

27 Els déus pagans de la mitologia tenien tant poder sobre la
guerra i els conreus com en tenen els nervis sobre la sensació
o els múscles sobre la força. Dir que la força és a la matèria,
30 és com dir que el poder és al perpal. La noció que hi ha vida o

Creences materials

1 intel·ligència a la matèria no es recolza sobre cap fet, i quan
3 has reconegut la veritable naturalesa de la mentida, ja no no
hi pots posar més fe.

6 Imagina't que l'ull es neula, i després l'orella, i així un sentit
darrera l'altre fins que no en queda cap de bo. Quin remei té
l'home a l'abast? Morir-se per a rescabalar-se els sentits?
Fins i tot aleshores ha d'assolir la comprensió espiritual i el
sentit espiritual per a posseir la consciència immortal. Cal
9 treure'n tot el suc de l'escola preparatòria de la terra. De fet,
l'home no es mor mai. La creença que es mor no establirà la
seva harmonia científica. La mort no és el resultat de la
12 Veritat, ans de l'error, i un error no n'esmenarà pas un altre.

Jesús demostrà per l'empremta dels claus, que el seu cos
era el mateix després de la mort que abans de la mort. Si la
15 mort li rescabala a l'home la vista, l'oïda i la fortalesa,
aleshores la mort no és un enemic, ans una amiga més bona
que la Vida. Ah! Quin greu l'encegament la creença que fa
18 dependre l'harmonia de la matèria i de la mort, i tanmateix es
pensa que la Ment no és bona de produir l'harmonia! Mentre
duri aquesta creença errònia, els mortals s'aniran creient que
21 són mortals, i que viuen a mercè de l'atzar i el canvi.

La vista, l'oïda i tots els sentits espirituals de l'home són
eterns. No es poden perdre. La seva realitat i la seva
24 immortalitat són a l'Esperit i a la comprensió, no pas a la
matèria, -i per això són permanents. Si no fos així, l'home
seria anorreat en un tres i no res. Si els cinc sentits corporals
27 fossin els mitjans de capir Déu, aleshores la paràlisi, la
ceguesa i la sordesa posarien l'home en una situació terrible,
semblant als qui "no tenen cap esperança, ni cap Déu al
30 món;" però de fet, aquestes calamitats sovint empenyen els

Els sentits, oposats a l'Ànima

La mort i l'error

Percepció permanent

Exercici de les facultats mentals

1 mortals a cercar i a trobar un sentit més enlairat de la felicitat i de l'existència.

3 La Vida és imperible. La Vida és l'origen i l'objectiu suprem de l'home i no es pot assolir mai per mitjà de la mort, ans s'hi arriba fressant el viarany de la Veritat tant abans com després del què anomenem mort. Hi ha més Cristianisme veient-hi i sentint-hi espiritualment que no pas materialment. Hi ha més Ciència en l'exercici perpetu de les facultats de la Ment que no pas en la seva pèrdua. No es poden perdre mentre la Ment roman. Capir aquest fet tornà la vista a l'orb i l'oïda al sord centúries enrera, i tornarà a repetir aquesta meravella.

12 *Pregunta.-* Vostè parla de creença. Qui o què és el qui creu?

15 *Resposta.-* L'Esperit és omniscient; això fa sobrer que calgui creure. La matèria no pot creure, i la Ment comprèn. El cos no pot creure. El qui creu és un amb la seva creença i tots dos són mortals. L'evidència Cristiana es basa sobre la Ciència o Veritat demostrable, que brolla de la Ment immortal i, de fet, no hi ha *ment mortal*. La simple creença és un orbament que no té cap Principi on recolzar-se per a explicar la raó de la seva esperança. La creença que la Vida és matèria intel·ligent i sensible, és errònia.

La comprensió oposada a la creença

24 L'apòstol Jaume digué, "Ensenya'm la teva fe mancada d'obres, i jo, amb les meves obres, t'ensenyaré la meva fe." Capir que la Vida és Déu, l'Esperit, allarga els nostres dies, en fer més ferma la nostra convicció de la imperible realitat de la Vida, de la seva omnipotència i la seva immortalitat.

27 Aquesta fe reposa sobre un Principi que s'entén. Aquest Principi guareix els malalts, i revela els aspectes permanents i

Confirmació amb el guariment

Creença i confiança ferma

**Totes les facultats vénen de la
Ment**

1 harmoniosos de totes les coses. Els resultats dels nostres
ensenyaments en són bona prova. Quan, basant-te en
3 aquestes instruccions, te'n surts de bandejar una malaltia
greu, el guariment demostra que entens aquest ensenyament,
i reps, doncs, la benedicció de la Veritat.

6 Els mots hebreu i grec traduïts sovint a l'anglès pel mot
belief (creença), difereixen una mica del sentit que té el verb
anglès *believe* (*creure*); tenen més aviat el sentit de fe, de
9 comprensió, de confiança, de constància, i de fermesa. Les
Escriptures, doncs, ni que a la nostra versió comú sembli que
sancionin i aprovin la creença, el que volen dir realment és
12 que ens cal la comprensió.

Pregunta.- Els cinc sentits corporals constitueixen l'home?

15 *Resposta.-* La Ciència Cristiana demostra amb proves
immortals la impossibilitat de tot sentit material, i defineix
aquests pretesos sentits de *creences mortals*, el testimoni
18 dels quals no pot ser veritat, ni de l'home ni del seu Creador.
Els sentits corporals no poden prendre esment ni de la realitat
espiritual ni de la immortalitat. Tret de la que els hi otorga la
21 creença, els nervis no tenen més sensació que les fibres
d'una planta. Només la Ment posseeix totes les facultats,
percepció i comprensió. Les qualitats mentals, doncs, no són
24 a mercè de l'organització ni de la descomposició, -altrament
els cucs podrien desafaiçonar l'home. Si hi hagués la més
remota possibilitat que els sentits reals de l'home es
27 poguessin neular, l'Ànima els podria reproduir amb tots els ets
i uts, perfectament; però, de fet, no poden ser destorbats ni
destruïts, puix existeixen a la Ment immortal, no pas a la
30 matèria.

1 Com menys ment s'hi manifesta a la matèria, millor. Quan a
la llagosta, que no pensa, se li escapça una grapa, li torna a
3 créixer. Si la Ciència de la Vida fos entesa hom s'donaria que
els sentits de la Ment no es perden mai i que la matèria no té
sensació. Aleshores als humans els hi serien restituïts els
6 membres tan fàcilment com la grapa a la llagosta, -no pas
amb un membre artificial, ans amb un de genuí. Tota hipòtesi
que pressuposi que la vida és a la matèria és una creença
9 inculcada. A la infantesa aquesta creença no és bona de
menar la mà a la boca; i a mesura que la consciència es
desenvolupa, aquesta creença desapareix, es dona a la
12 realitat de la Vida eterna.

Possibilitats de la Vida

El sentit corporal ens ensiborna i diu mentides;
transgredeix tots els manaments del Decàleg de Moisès per a
15 sadollar les seves pròpies exigències. Com pot, doncs, aquest
sentit ser el canal de les benediccions divines o de la
comprensió que Déu dona a l'home? Com pot l'home, que
18 reflecteix Déu, dependre de mitjans materials per a saber,
escoltar i veure-hi? Qui gosa dir que els sentits de l'home
poden ser ara el mitjà per pecar contra Déu, i ara el mitjà per
21 obeir-Lo? Una resposta afirmativa contradiria del tot les
Escriptures, puix de la mateixa deu no en pot rajar alhora
aigua dolça i aigua amargant.

El Decàleg, menystingut

24 Els sentits corporals són l'única deu del mal o de l'error. La
Ciència Cristiana demostra que són falsos perquè la matèria
no té sensació, i cap estructura orgànica no li pot donar l'oïda
27 o la vista, ni fer-ne el mitjà de la Ment. Fora del sentit material
de les coses, tot és harmonia. Un sentit erroni de Déu, de
l'home, i de la creació no té *cap sentit*, li manca sentit. Segons
30 la creença mortal els sentits materials són a voltes bons i a
voltes dolents. Aquesta creença els hi assegura als mortals

L'estructura orgànica no té vàlua

1 que hi ha plaer real al pecat; però les veritats sublimes de la Ciència Cristiana planten cara a aquest error.

3 El poder de voluntat és només un producte de la creença i aquesta creença és la depredadora de l'harmonia. La voluntat humana és una tendència animal, no pas una facultat de
6 l'Ànima. I no pot, doncs, governar bé l'home. La Ciència Cristiana revela que la Veritat i l'Amor són les forces motrius de l'home. La voluntat -orba, tossuda i arrauxada- va de
9 bracet del desig i la passió. D'aquesta cooperació en neix la seva dolenteria. I també la seva impotència, puix tot el poder és de Déu, el bé.

El poder de voluntat, una tendència animal

12 Cal capir la Ciència de la Ment. Fins que no és capida els mortals no poden gaudir de la plenitud de la Veritat. Les teories humanes són impotents per a fer l'home harmoniós o
15 immortal, puix segons la Ciència Cristiana, ja n'és. L'únic que ens cal és saber-ho i practicar el Principi diví real de l'home, l'Amor.

Teories impotents

18 “No escanyis l'Esperit. No menystinguis el do de profecies.” De bona lògica, la creença humana, -el coneixement assolit per mitjà dels pretesos sentits materials- anorrearà l'home
21 alhora que es desintegren els elements del cos mortal. Les explicacions científicament Cristianes de la naturalesa i de l'origen de l'home destrueixen tot sentit material de mà del
24 testimoni immortal. Aquest testimoni immortal introdueix el sentit espiritual de l'ésser, que no es pot atènyer de cap altra manera.

Natura i origen veritables

27 El son i el mesmerisme expliquen la natura mítica del sentit material. El son demostra que el sentit material és o bé oblivi, no res, o bé una il·lusió, un somni. Engolfat dins la il·lusió
30 mesmèrica de la creença, un home es pensa que es glaça, quan està calent, i que neda quan és en terra ferma. Les

El son és il·lusori

1 punxades de les agulles no li fan cap mal. Troba intolerable un
perfum deliciós. El magnetisme animal destapa d'aquesta
3 manera el sentit material, i ensenya que és una creença
sense fonament real ni validesa. Canvieu la creença, i la
sensació canvia. Destruïu la creença, i la sensació
6 desapareix.

L'home material és fet d'error involuntari i d'error voluntari,
d'un bé negatiu i d'un mal positiu, que s'anomena a si mateix
9 bé. La individualitat espiritual de l'home no va mai errada. És
la semblança del Creador de l'home. La matèria no pot fer de
lligam entre els mortals i el veritable origen i els fets reals de
12 l'ésser, on tot hi ha de fer cap. Només reconeixent la
supremacia de l'Esperit, que anul·la les pretensions de la
matèria, els mortals es poden despullar de la mortalitat i trobar
15 el lligam espiritual indissoluble que estableix l'home, per
sempre, a la imatge i semblança divina, inseparable del seu
Creador.

18 La creença que la matèria i la ment són una, -que la
matèria ara està desvetllada, ara embaltida, de vegades,
sense cap aparença d'enteniment-, fa cap a una altra creença:
21 que l'home es mor. La Ciència revela que l'home material no
és mai l'ésser real. El somni, la creença, s'allarga, tant si
tenim els ulls aclucats com si els tenim oberts. Quan dormim,
24 la memòria i la consciència fugen del cos, i roden allà on
volen, aparentment amb la seva pròpia forma individual. La
personalitat no és la individualitat de l'home. Un home pervers
27 pot tenir una personalitat atractiva.

Quan estem desperts, somniem els patiments i els plaers
de la matèria. Qui dirà, ni que no entengui la Ciència
30 Cristiana, que aquest somni -més que no pas el qui somnia-
no pot ser l'home mortal? Qui lògicament pot dir altrament, si

L'home lligat amb l'Esperit

L'home material, un somni

L'existència espiritual, l'únic fet

1 el somni deixa el cos i la ment de l'home mortal intactes, ni
que el pretès somniador estigui inconscient? Per a raonar bé,
3 al pensament només hi hauríem de tenir un sol fet, l'existència
espiritual. De fet, no n'hi ha d'altra, puix la Vida no pot anar de
bracet de la seva dissemblança, la mortalitat.

6 L'ésser és santedat, harmonia, immortalitat. Ja s'ha
demostrat que un coneixement d'aquest fet, per minso que
sigui, enlairarà el raser físic i moral dels mortals, allargarà la
9 longevitat, purificarà i ennoblirà el caràcter. Així el progrés
finalment destruirà tot l'error, i revelarà la immortalitat. Sabem
que una afirmació que s'ha demostrat bona, ha de ser, per
12 força, correcta. Nous pensaments agafen constantment la
paraula. Aquestes dues teories contradictòries -que la matèria
és quelcom, o que tot és Ment- es disputaran el terreny, fins
15 que una sigui reconeguda victoriosa. Discutint la seva
campanya, el General Grant digué: "Em proposo de lluitar fins
al final seguint aquest pla, ni que hi passem tot l'estiu." La
18 Ciència diu: Tot és Ment i la idea de la Ment. És seguint
aquest pla que has de lluitar fins al final. La matèria no et pot
ajudar de cap manera.

21 La noció que la ment i la matèria es barregen dins del
miratge humà del pecat, de la malaltia i de la mort, s'haurà de
sotmetre, un dia o altre, a la Ciència de la Ment, que nega
24 aquesta noció. *Déu és Ment i Déu és infinit; i doncs, tot és
Ment.* La Ciència de l'ésser reposa sobre aquesta declaració, i
el Principi d'aquesta Ciència és diví, demostrant l'harmonia i la
27 immortalitat.

La teoria conservadora, acreditada des d'antic, diu que hi
ha dos factors, la matèria i la ment, que s'uneixen sobre
30 alguna base impossible. Segons aquesta teoria la veritat i
l'error es farien sempre la guerra. La victòria no penjaria de

La Ment és una i tot

Ultimatum Científic

1 cap estendart. D'altra banda, la Ciència Cristiana demostra
rabent que la Veritat s'emporta la victòria. Pels sentits
3 corporals, el sol sembla eixir i pondre's, i la terra romandre
quieta, però la Ciència astronòmica contradiu aquesta il.lusió,
i explica que tot el sistema solar treballa segons un pla
6 diferent. Tots els testimonis dels sentits físics i tot el
coneixement que se'n deriva s'ha de donar a la Ciència, a la
veritat immortal de totes les coses.

Victòria de la Veritat

9 *Pregunta.-* Pot explicar la malaltia i ensenyar-nos com s'ha
de guarir?

12 *Resposta.-* El mètode del guariment-Ment de la Ciència
Cristiana s'ha tocat en un capítol precedent anomenat "La
Pràctica de la Ciència Cristiana." La plena resposta d'aquesta
15 pregunta enclou l'ensenyament, que fa bo el guaridor de
demostrar i provar ell mateix el Principi i la regla de la Ciència
Cristiana, o guariment metafísic.

Preparació mental

18 La Ment s'ha de reconèixer superior a totes les creences
dels cinc sentits corporals, i bona de destruir totes les
malalties. La malaltia és una creença, que ha de ser
21 anorreada per la Ment divina. La malaltia és una experiència
de la pretesa ment mortal. És la basarda manifestada al cos.
La Ciència Cristiana elimina aquest sentit físic de
24 discordança, de la mateixa manera que fa desaparèixer tot
altre sentit d'inharmonia moral o mental. Dir que l'home és
material i que la matèria pateix, són proposicions que només
27 poden semblar reals i naturals dins del sentit il.lusori. Cap
sentit d'ànima a la matèria no és la realitat de l'ésser.

La Ment destrueix tots els mals

30 Desvetllant Llätzer del somni il.lusori de la mort, Jesús
demostrà que el Crist podia refinar un sentit erroni. Qui gosa
dubtar d'aquesta prova sublim, que la ment divina té el poder i
la bona voluntat de servir l'home per sempre intacte al seu

1 estat perfecte, i de governar tota l'acció de l'home? Jesús
digué: "Destruïu aquest temple (el cos) i en tres dies, Jo (la
3 Ment) el referé," i és el què féu per assegurar-ne la humanitat
lassada.

No és una mena d'infidelitat creure que una obra tan sublim
6 com la del Messies fóu feta per si mateix o per Déu, a qui no li
calia l'ajut de l'exemple de Jesús per a preservar l'harmonia
eterna? Però als mortals sí que els hi calia aquest ajut, i Jesús
9 els ensenyà la via. L'Amor diví sempre ha sadollat i sempre
sadollarà tot el que li cal a l'home. No és bo d'afigurar-se que
Jesús demostrà el poder diví de guarir només per una èlit
12 selecta o per un període limitat de temps, puix a tota hora
l'Amor diví forneix tot el bé a la humanitat sencera.

El miracle de la gràcia no és cap miracle per l'Amor. Jesús
15 demostrà la inhabilitat de la corporalitat, i la infinita habilitat de
l'Esperit, ajudant així l'erroni sentit humà a fugir de les seves
pròpies conviccions i cercar un recer segur a la Ciència divina.
18 La raó, ben menada, serveix per a esmenar els errors del
sentit corporal, però el pecat, la malaltia i la mort ens
semblaran reals (igual que ens semblen reals les experiències
21 del somni nocturn) fins que la Ciència de l'eterna harmonia de
l'home no n'esbotzi el sentit il.lusori per la realitat
inestroncable de l'ésser científic.

24 Quina d'aquestes dues teories tocant a l'home està a punt
d'acceptar? Una és el testimoni mortal, canviant, morent,
irreal. L'altra és l'evidència eterna i real, que porta el segell de
27 la Veritat, i la falda curulla de fruits immortals.

El nostre Mestre foragità els dimonis (els mals) i guarí els
malalts. Hom hauria de poder dir també dels seus deixebles,
30 que foragiten la por i el mal de si mateixos i dels altres i que

Amor diví inexhaurible

Raó i Ciència

1 guareixen els malalts. Déu guareix els malalts de mà de
l'home, quan l'home és governat per Déu. La Veritat foragita
3 l'error avui tant certament com el foragità dinou segles enrera.
La Veritat no és entesa del tot; és per això que el seu poder
guaridor no és plenament demostrat.

Deixebles de Jesús

6 Si la malaltia és veritat o és la idea de la Veritat, no la pots
destruir, i seria de ximpler mirar de fer-ho. Classifica, doncs,
la malaltia i l'error com féu el nostre Mestre, quan parlà del
9 malalt "que Satanàs ha encadenat," i troba l'antídot sobirà de
l'error al poder revifador de la Veritat que actua sobre la
creença humana, obre les portes de la presó dels qui estan
12 encadenats i allibera el captiu físicament i moralment.

Destrucció de tot el mal

Quan el miratge de la malaltia o del pecat et tempti,
arrapa't fort a Déu i a la seva idea. Que res fora de la seva
15 semblança faci estada al teu pensament. Que ni la por ni el
dubte enfosqueixin el teu clar sentit i la teva calma confiança
que el reconeixement de la vida harmoniosa -com la vida
18 eternament és- pot destruir tot sentit angoixat, o tota creença
del que no és la Vida. Que la Ciència Cristiana, i no els sentits
corporals, recolzin la teva comprensió de l'ésser, i aquesta
21 clara visió bescanviarà l'error per la Veritat, la mortalitat per la
immortalitat, i farà callar la discordança amb l'harmonia.

Confiança ferma i calmada

24 *Pregunta.-* Com ho puc fer per a capir la Ciència Cristiana
més ràpidament?

Resposta.- Estudia'n a fons la lletra i amara't de l'esperit.
27 Agafa't fort al Principi diví de la Ciència Cristiana, i obeeix els
manaments de Déu, sojornant ferm a la Saviesa, la Veritat i
l'Amor. A la Ciència de la Ment ben aviat t'adonaràs que l'error

Rudiments i progrés

1 no pot destruir l'error. També hi aprendràs que a la Ciència no
hi ha transmissió de suggestions malignes d'un mortal a un
3 altre, puix només hi ha una Ment, i aquesta Ment omnipotent,
sempre present, és reflectida per l'home i governa l'univers
sencer. Aprendràs que a la Ciència Cristiana el primer deure
6 és obeir Déu, tenir una sola Ment, i estimar els altres com a tu
mateix.

Tots hem d'aprendre que la Vida és Déu. Fes-te aquestes
9 preguntes: Visc la vida que s'apropa al bé suprem? Demostro
el poder guaridor de la Veritat i de l'Amor? Si és així, la via es
farà més i més clara fins que "el dia arribi a la seva plenitud."

12 Els teus fruits demostraran el bé que capir Déu li fa a l'home.
Agafa't perpètuament a aquest pensament, -que és la idea
espiritual, l'Esperit Sant i el Crist, els que et fan bo de
15 demostrar amb certesa científica la regla del guariment,
basada sobre el seu Principi diví, l'Amor, que serva, protegeix
i abraça tot l'ésser veritable.

18 "El fibló de la mort és el pecat; i la força del pecat és la llei,"
-la llei de la creença mortal, que fa la guerra als fets de la Vida
immortal, fins i tot a la llei espiritual que li diu a la tomba, "On
21 és la teva victòria? Però "quan aquest cos corruptible s'haurà
revestit d'incorruptibilitat, i aquest cos mortal s'haurà revestit
d'immortalitat, aleshores s'acomplirà la paraula que està
24 escrita: "La mort ha quedat engolida dins la victòria."

Pregunta.- Els Científics Cristians tenen cap professió de fe
27 religiosa?

Resposta: No, no en tenen si per aquest terme hom entén
creences doctrinals. Tot seguit fem una breu exposició dels

Condicions del progrés

Triomf sobre la mort

- 1 punts cabdals, o articles de fe, de la Ciència Cristiana:
- 3 1. Com adherents de la Veritat, en tenim prou amb la Paraula inspirada de la Bíblia per guia vers la Vida eterna.
- 6 2. Reconeixem i adorem un sol Déu suprem i infinit. Reconeixem el Seu Fill, l'únic Crist; l'Esperit Sant o diví Consolador; i l'home a la imatge i a la semblança de Déu.
- 9 3. Reconeixem que per Déu, el perdó del pecat és la destrucció del pecat i la comprensió espiritual que foragita el mal perquè en veu la irrealitat. Tanmateix, la creença del pecat és castigada mentre dura la creença.
- 12
- 15 4. Reconeixem que l'expiació (at-onement) de Jesús féu palès l'eficaç Amor diví, revelant la unitat de l'home amb Déu pel Crist Jesús, el Guia; i reconeixem que l'home és salvat pel
- 18 Crist, la Veritat, la Vida i l'Amor, com demostrà el profeta de Galilea guarint els malalts i triomfant sobre el pecat i la mort.
- 21 5. Reconeixem que la crucifixió de Jesús i la seva resurrecció serviren per a enlairar la fe fins a capir la Vida eterna, o sigui el tot de l'Anima, l'Esperit, i el no res de la
- 24 matèria.
6. I prometem solemnement de vetllar i pregar per a què
- 27 aquesta Ment que hi havia en Crist Jesús sigui també en nosaltres; de fer als altres allò que voldríem que ens fessin; i de ser misericordiosos, justos, i purs.